

KARPE D'IES 14

LA REVISTA DE
L'IES FRANCESC BADIA
FOIOS / ALBALAT /ALBUIXECH
DESEMBRE DE 2012 6É ANY

**1r D'ESO, EL FUTUR DEL
NOSTRE IES**

EN AQUEST NÚMERO TROBARÀS

3 PRESENTACIÓ DEL NOU EQUIP DIRECTIU

4 i 5 ACTIVITATS VARIADES

6 i 7 EL FUTUR DEL NOSTRES IES

8 BATEIG D'AULES

10 i 11 ANY VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

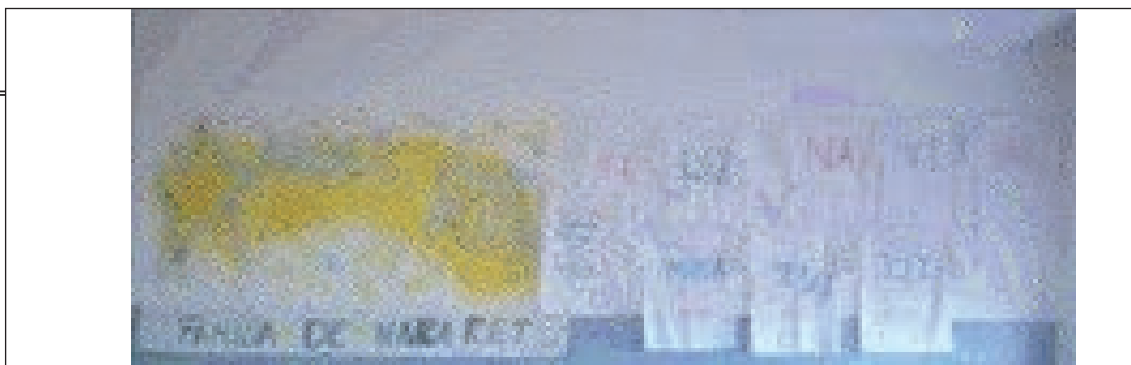
12.13 i 14 LA REFORMA QUE WERT

15 THE ENGLISH WINDOW

16 i 17 ENTREVISTEM PAU MARQUÉS

18 CLÀSSICS MODERNS

19 i 20 LA GAULLIBÉRIE

BONICA MANERA DE FELICITAR EL NADAL A L'INSTITUT DE FOIOS. ELS ALUMNES DE 4T D' ESO HAN ELABORAT UN BETLEM DE SAMARRETES BLANQUES PINTADES PER ELLS. BON NADAL A TOTS!

Hem començat el curs amb un nou equip directiu i des del si d'aquest nou equip volem donar les gràcies als nostres companys i companyes que deixaren els càrrecs al juliol, a Gabriela, a Mª Carmen, a Enric i a Hilari.

El nou camí que hem encetat com a equip està ple d'il·lusions i compromisos amb nosaltres mateixos, amb els professors i professores que sempre ens han fet costat i, sobretot, amb els nostres alumnes, que són la nostra raó de ser en un centre educatiu.

Totes i cadascuna de les nostres activitats diàries volen demostrar el nostre entusiasme pel treball i la nostra voluntat d'emprendre nous reptes per tal d'aconseguir una educació de qualitat, perquè l'educació que defenen és la pública i en valencià. I per fer realitat els nostres projectes sempre comptem amb el treball de tots i totes: professorat, alumnat i pares i mares.

Les dificultats econòmiques que tota la societat travessa ara per ara no són alienes al nostre centre per això més que mai demanem a tota la comunitat educativa la seua col·laboració, perquè totes les accions puguen dur-se a bon port, malgrat els reduïts recursos amb què comptem.

També volem demanar la benevolència a l'alumnat i al professorat si alguna vegada ens equivoquem, segurament no era la nostra intenció, i trobarem la manera de solucionar-ho el més aviat possible.

Gràcies a tots i totes.

El dia 22 de novembre els alumnes de 1r d'ESO anaren a patinar sobre gel al centre comercial Bonaire. De l'experiència guardaran un bon record que serà acompanyat d'aquestes imatges que ens il·lustren.

EXCUSIÓ A VALÈNCIA

L'excursió comença quan eixírem cap a l'estació de metro, pujàrem dins del metro que estava prou ple i feia molta calor, arribàrem a l'estació de Colom, i ens tocà seure en unes roques a l'eixida perquè ens explicaren el que faríem en la visita i per entregar-nos els dossiers, i ens explicaren que les roques on estàvem asseguts havien format part d'una de les portes de la muralla cristiana de València.

D'allí anàrem cap a la "plaça de la mare de Déu", on hi havia una escriptura a terra, la copiàrem i férem un descans per esmorzar.

Acabàrem d'esmorzar i anàrem a l'Almoína que és un museu de les restes de la ciutat de València. Hi havia moltes coses; El primer que hi veies eren uns banys on es veien clarament les tres sales, també hi havia restes dels dos carrers principals, una necròpoli (espècie de cementeri), també restes d'on havien amagat Vicent Ferrer i unes altres coses que a mi m'interessaren prou.

Després tornàrem cap a la plaça de la mare de Déu per anar cap a el Barri el Carme, més exactament al carrer de la Mare Vella, per a veure les restes de la muralla musulmana, de la qual sols quedaven alguna torre, el que no em va agradar d'anar allí va ser la mala olor que feia i la mala pinta d'aquells carrers.

Després anàrem a la plaça del Tossal, i entràrem a la galeria, hi havia exposats alguns dibuixos i escultures, aleshores a nosaltres ens interessaven més les restes de la muralla que hi havia allí baix. Pujàrem una altra volta a la plaça i omplírem prou el dossier. Quasi se m'oblida que abans d'anar al Barri el Carme vàrem anar als banys de l'almirall però estaven tancats.

Quan anàvem a la Lotja començà a ploure i ens tocà anar cap a la parada de metro del carrer Colom per tornar a casa. Jo em vaig mullar molt al no tindre ni barret ni paraigües.

Arribàrem a la parada i esperant el metro aprofitàrem tots per fer-nos fotos.

Agafàrem el metro i tornàrem a casa.

A mi personalment em va agradar molt, encara que em vaig cansar de caminar tant.

Amb motiu de la declaració de 2012: any del poeta Vicent Andrés Estellés, us volem oferir una nova possibilitat de veure aquest espectacle basat en la vida i l'obra del poeta més gran des d'Ausiàs March.

Serà l'última oportunitat i molts pocs dies per compartir amb vosaltres aquest espectacle que combina la paraula amb la música, la dansa i l'audiovisual. Com sabreu la interpretació admirable del poeta, que fa l'actor Enric Juezas, ha merescut innombrables lloances i reconeixements. L'any 2010 va rebre el Premi al millor actor per la seua interpretació de Vicent Andrés Estellés al Premis AAPV.

“Excel.lent muntatge sobre Estellés. Cal que tothom pugui veure Poseu-me les ulleres.” Andreu Gomila. Diari Avui

“El meu agraïment a la Companyia Teatre Micalet per fer-me'l viu. No s'ho perdeu.” Rafa Xambó. Levante

“Agradable. Simpático. Emotivo. Nostálgico” Enrique Herreras, Levante.

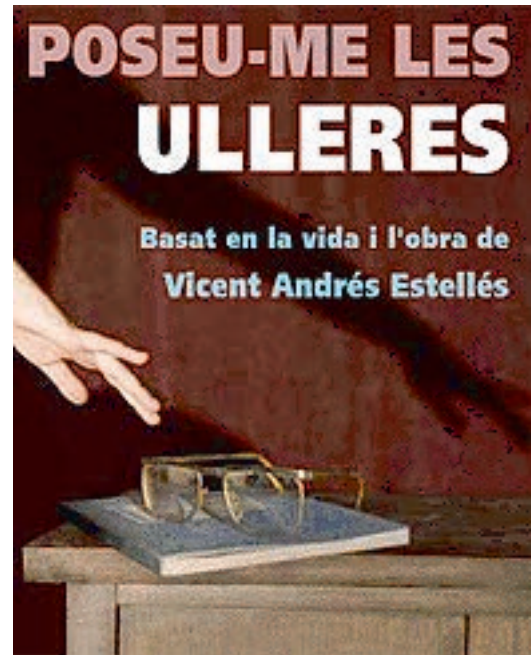
“Emotiu retrat d'un poeta” J.C Sorribes, El Periódico de Catalunya

“La sencillez y cordialidad entrañables de un hombre que se definía a sí mismo como un “escritor aficionado” son evocadas con asombrosa precisión por un trabajo interpretativo de técnica excelente y fina sensibilidad” J.A Benach, La Vanguardia

“Sempre que Enric Juezas pren la paraula –perfecte en la seva caracterització del poeta– l'espectador se submergeix en un estat d'absoluta atenció” J.C. Olivares, Diari Ara.

“Poseu-me les ulleres és un espectacle que s'ha de veure per ètica, per coneixement poètic i per interès humà” J.Armengol, Diari Avui

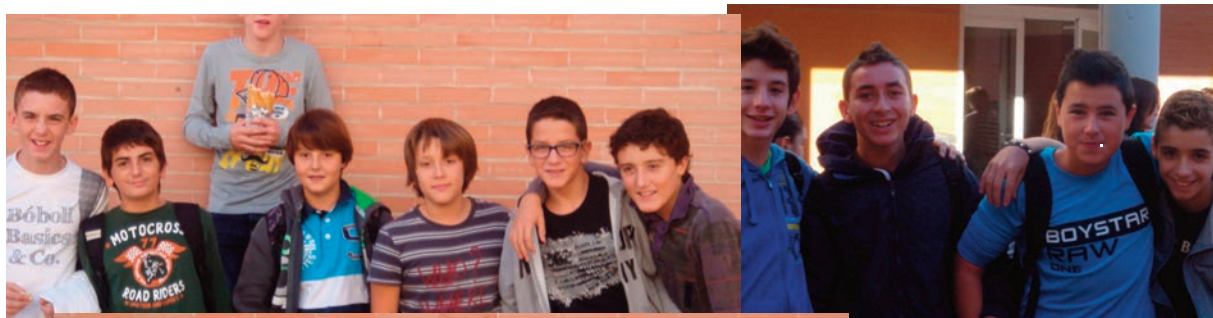
Els alumnes de Batxillerat i 4t d'ESO hem assistit a veure-la el dia 14 de desembre de 2012.

Enguany la Karpe s'ha posat les piles d'entrevistadora i ha enquestat l'alumnat de 1r d'ESO per tal de saber què opinen sobre l'institut, què en pensaven, com els està resultant l'experiència (que els ha de durar uns quants anys), en definitiva, si açò de l'institut era com els ho havien pintat o no.

Les preguntes les vàrem fer durant les darreres setmanes d'octubre i ací vos en mostrem les conclusions més importants:

- Per a la gran majoria l'opinió general és millor que la que s'havien fet.
- Estan treballant o els estem fent treballar més que abans.
- Si bé tenien una miqueta de por per tot allò que contaven de l'institut, la majoria s'hi sent còmode ja que coneixen moltes persones dels pobles d'origen.
- El sistema de canvi d'aules, si bé en un principi és embolicat, després resulta positiu.
- El nombre de casos de possibles assetjaments o problemes entre els de les mateixes edats o més majors és inexistent (o no ho manifesten públicament).
- La idea generalitzada de passar ràpidament a grups com els de PQPI (que en cursos anteriors era relativament alta) no ocorre en els cursos que acaben d'entrar.

NO MÉS RETALLADES!

Marta García i Carla Ramírez

Com a alumnes d'un institut públic en el qual es viuen en directe les retallades en educació, hem de dir que no resulta gens agradable començar un nou curs escolar amb l'actual situació que recorre la immensa majoria dels instituts del país; menys professorat i més alumnes per aula. I tot degut a les retallades per a, segons diuen, fer front a la crisi econòmica.

Tres mil milions d'euros menys per al sistema educatiu. Aquesta nova retallada salvatge s'afegeix a les que ja s'han produït en els últims anys i suposaran la no renovació del lloc de treball d'un bon nombre de professorat interí i la impossibilitat de portar a efecte programes d'atenció a la diversitat i reforç educatiu. És un ajustament que pot produir greus conseqüències en la situació del sistema educatiu espanyol, ja molt deteriorat. El professorat i l'educació porten des de l'inici de la crisi econòmica sotmesos abans que ningú a reduccions i retallades mentre es mantenen despeses sumptuàries de l'Estat i les comunitats autònomes.

Sincerament, no ho entenem, ens sembla absurd que la idea "salvadora", l'única solució raonable siguin les retallades en educació. En primer lloc perquè afecten a una activitat d'importància decisiva i, en segon lloc, perquè perjudiquen especialment als més desfavorits.

Pensem que és important destacar una pregunta que segur que ens fem tots els que estem afectats per aquestes retallades: Què cal fer davant d'aquestes polítiques restrictives?

Principalment, informar la societat del que està passant en educació. No es pot augmentar el nombre d'alumnes per aula sense reduir la qualitat.

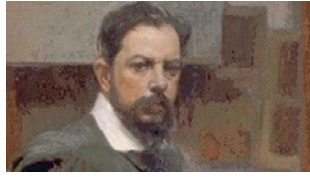
I després agrupar-se, organitzar-se, perquè una persona sola no pot aconseguir res. Cal utilitzar el diàleg, explicacions, demandes... després, manifestacions, vagues i protestes alçant la veu a les autoritats exigint que les retallades, si calen, es facin en altres camps que són menys importants.

Si no lluitem en contra de les retallades, aquestes podrien ser les conseqüències:

- Un increment significatiu del nombre d'alumnes per classe.
- Un impacte negatiu en el que s'estudia i en la manera d'ensenyar.
- Amenaça de l'existència d'algunes escoles i fins i tot la seua desaparició.
- Dificultat per fer front a factures com calefacció, llum i neteja.
- Empitjorament de la qualitat educativa pública i augment de la desigualtat.

En conclusió, estem segures que continuarem pressionant a l'administració per aconseguir que no s'apliquen aquestes retallades i tornar a la normalitat del sistema educatiu, que no té la culpa d'aquesta crisi i que cal protegir, perquè és el futur de la societat.

JOAQUIM SOROLLA I BASTIDA, EL VIRTUÓS DE LA BELLESA

K
A
R
P
E

Continuem batejant aules, ara és el torn de les de dibuix.

D'
I
E
S

Aquest extraordinari pintor va nèixer a València el 1863, i de molt jove va quedar orfe. Va compaginar el treball diürn en una ferreria familiar amb les classes nocturnes de dibuix, fins que en comprovar la família que tenia un gran talent es va poder dedicar en exclusivitat a la pintura. Així, va estudiar a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Carles de València, i va compartir classe amb l'escultor Josep Capuz. De jove va estudiar les obres del Museu del Prado, especialment les de Velázquez, i va aconseguir una beca que li va permetre estudiar a Roma (1884-1889). D'aquesta etapa inicial són les seues obres sobre temes històrics. Durant els anys que estigué a l'estranger va efectuar a París importants viatges, des del punt de vista estilístic, ja que en ells conegué les obres dels artistes que pintaven a l'aire lliure, la tendència pictòrica coneguda com a luminisme, que tant marcaria la seua etapa posterior, de color vibrant i estil solt i vigorós.

14

A l'edat de 25 anys es va casar amb Clotilde García del Castillo, amb qui tindria tres fills i, molt posteriorment, el 1900, en obtenir el Grand Prix de l'Exposició Universal de París va aconseguir un ampli reconeixement artístic, tot començant a participar en exposicions internacionals a Londres, Munich, Roma o Frankfurt. De fet, el mateix Monet va elogiar la seua obra per l'alegria i el color.

El 1909 va viatjar a Nova York amb motiu d'una exposició individual sobre la seua obra en la Hispanic Society of America. Dos anys més tard rebria l'encàrrec de decorar la Biblioteca d'aquesta entitat amb motius dels diferents territoris i la vida tradicional d'Espanya i Portugal. Per portar avant aquest projecte, Sorolla viatjà per tota la Península i després d'un treball costós va aconseguir acabar l'obra, si bé no la veuria mai instal·lada. Aquest gran esforç li va minar la salut de tal forma que patiria una hemiplegia, malaltia que ja no li va permetre pintar, fins que va morir, tres anys més tard (1923), a Cercedilla (Madrid). D'aquesta època són els colors més ombrius, com en la majoria dels retrats, amb pinzellades àmplies i amplificació de les formes.

Joaquim Sorolla va ser un artista molt actiu: va realitzar també nombrosos retrats de personalitats espanyoles i algunes obres de denúncia social (l encara diuen que el peix és car!), sota la influència del seu amic, l'escriptor Vicent Blasco Ibañez.

A partir del 1892 començà a pintar amb una paleta més clara i va recórrer a temes intemporal valencians, escenes de platja... com ara Tornada de la pesca, Bous tirant d'una barca, tot desenvolupant progressivament un estil més lluminós i concret, inclinant-se per la pintura a l'aire lliure, malgrat l'èxit que assolien els seus retrats.

El passat dia 29 de novembre se celebraren les eleccions al Consell escolar del nostre centre amb els resultats següents:

SECTOR: ALUMNAT
Isabel Gálvez Muñoz
Enrique Gil Montalt

SECTOR: PAS
Mª Victoria Peña Gutiérrez

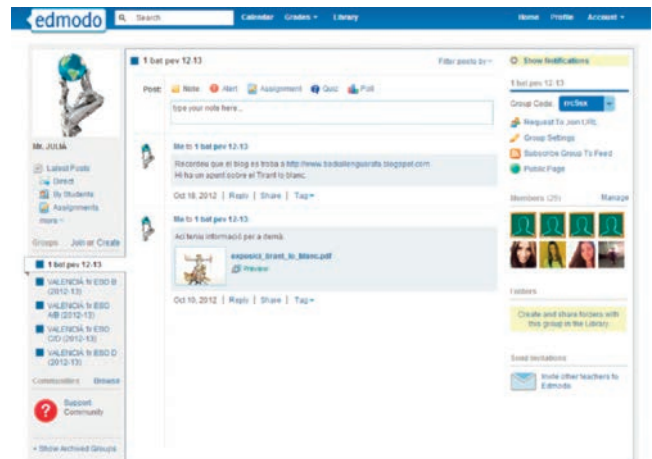
SECTOR: PARES I MARES
Mª Pilar Crescencio Forner
Rafael Badía Ferrer
Coral Barrachina i González

SECTOR: PROFESSORAT
Víctor Caño Cano
Luz Marina Andreu Plaza
Honorato Ros Pardo
Pau Marquès i Bisquert

PLATAFORMA EDMODO

Enguany molts més grups i professors han posat en marxa les relacions amb els seu alumnat amb la xarxa Edmodo. Pot convertir-se en una eina ben útil per a contactar i intercanviar informació i experiències en una escola 2.0.

US HI ANIMEU?

Tornen, com el nadal, les auques de les rondalles d'Enric Valor que han fet els alumnes de 1r d'ESO. Ací en teniu una mostra:

Vicent Andrés Estellés va néixer en una família de forners. Quan esclatà la Guerra Civil tenia dotze anys i el record que en tenia d'aquesta no era excessivament dolent. Durant aqueix període va aprendre l'ofici de forner i d'orfebre, però també mecanografia.[1] La guerra influí molt en la seua obra, en la qual la mort és un tema recurrent.

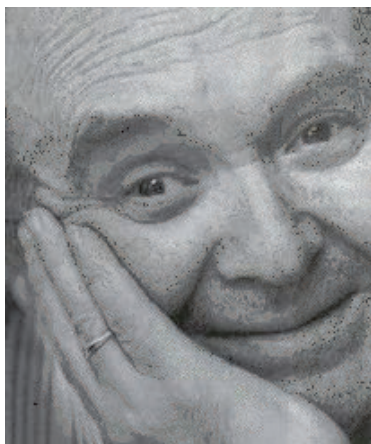
Més tard va passar la joventut a València, on s'aficionà a la literatura de forma autodidacta: els autors que més li influïren en aquesta etapa van ser Baudelaire, Neruda, Eluard, Pavese i Walt Whitman; en català, Verdaguer, Carner, Riba, Rusiñol, Ausiàs March, Màrius Torres, Salvat-Papasseit i Rosselló-Pòrcel.

El 1942, amb setze anys, va publicar el seu primer article al diari "Jornada", i a partir de llavors, se n'anà a estudiar periodisme a l'Escola Oficial de Periodisme a Madrid, on cursà la carrera com a becat; tres anys després faria el servei militar a Navarra. El 1948, amb vint-i-quatre anys, tornà a València per treballar com a periodista al diari Las Provincias,[1] dirigit per un dels millors periodistes valencians del segle XX, Martí Domínguez i Barberà, on feia tot tipus de reportatges. Allí es féu amic de Joan Fuster i de Manuel Sanchis i Guarner i establí una relació amb la seua futura muller Isabel, que també marcaria la seua obra literària.

El 1955 es casa amb Isabel, amb la qual tindria una filla que va morir als quatre mesos: així s'ancorava per sempre el tema de la mort a la seua obra i, en particular, al Coral romput, "La Primera Soledad" i "La Nit", inspirats en eixa feta. El 1958 arribà a redactor en cap del periòdic, càrrec que va ocupar fins l'any 1978, en què «fou arbitràriament substituït sense la menor delicadesa.»

Despatxar-lo del diari li suposà una espècie de jubilació anticipada als cinquanta-quatre anys, que alhora suposava dedicar-se íntegrament a la seua obra i participar en mostres i altres activitats culturals: de fet, el mateix 1978 rebé el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i, el 1984, el Premi de les Lletres Valencianes. Durant uns anys es trasllada a viure a Benimodo (la Ribera Alta), convidat oficialment per les autoritats, i combina la poesia amb la prosa.

En els últims anys encara va rebre nombrosos premis i homenatges, com el de la Universitat Catalana d'Estiu de Prada (Conflent) en 1990 o el dels Premis Octubre.

Vicent Andrés Estellés té una obra diversa i molt extensa. Encara que n'és més coneguda la poesia, també escrigué novel·les, obres de teatre, guions de cinema i unes memòries. Els temes centrals de la seua obra són la mort, el sexe i la pàtria, sempre des d'un prisma popular, quotidià, senzill, directe i, fins i tot, vulgar. Tota la seua obra és difícil de catalogar, ja que algunes obres les reelaborava a partir de llibres o anotacions privades, com els Manuscrits de Burjassot, Cançoner o Mural del País Valencià, dels quals només en publicava fragments o aquells poemes que considerava més adients.

Les primeres publicacions són Ciutat a cau d'orella (1953), La nit (1956), Donzell amarg (1958), i L'amant de tota la vida (1966), que només són un menut recull de tot el que havia escrit fins a eixe moment.

A partir dels anys setanta, publica amb més freqüència i rep nombrosos premis. Publica Lletres de canvi (1970), Primera audició (1971), L'inventari clement (1971). El 1971 publicà dues obres molt importants: La clau que obri tots els panys (que conté Coral romput) i el Llibre de meravelles, potser la seua obra més coneguda.

A partir d'aqueix moment comença a ser reconegut i es publica la seua obra completa, que inclou Recomane tenebres (1972), Les pedres de l'àmfora (1974), Manual de conformitats (1977), Balanç de Mar (1978), Ofici permanent a la memòria de Joan B. Peset (1979), Cant temporal (1980), Les homilies d'Organyà (1981) amb -de nou- Coral romput, Versos per a Jackeley (1983), Vaixell de vidre (1984), La lluna de colors (1986) i Sonata d'Isabel (1990).

De la seua prosa destaca la novel·la El coixinet (1988), l'obra teatral L'oratori del nostre temps (1978) i les seues memòries: Tractat de les maduixes (1985), Quadern de Bonaire (1985) i La parra boja (1988).

Els premis més importants que va rebre són:

Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1978)

Creu de Sant Jordi (1982)

Premi d'Honor de les Lletres Valencianes (1990)

Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts del Ministeri de Cultura (a títol pòstum).

(Els articles varen ser escrits abans de la presentació de fa dues setmanes pel ministre als consellers autonòmics en la reunió sectorial).

K
A
R
P
E
D'
I
E
S

Fa qüestió de vuit anys es va introduir l'actual llei d'educació, la LOE, ara amb el canvi de govern toca canvi de llei educativa, com ja s'ha convertit en tradició al nostre país. Quins són els nous aspectes que incorpora?

-El govern tindrà més control sobre els continguts curriculars, un 65% de poder sobre les comunitats autònomes amb llengua pròpia; i un 75% amb per a la resta.

-Revàlides al finalitzar cada etapa: proves d'avaluació a nivell nacional al finalitzar cada etapa. Els exàmens d'ESO i Batxillerat seran necessaris per a obtenir el títol. L'Examen de Batxillerat substituirà la Selectivitat. A 3r de Primària crearan un examen especial per detectar problemes.

-Fomentaran ajudes a centres que separen per sexe.

-Matèries instrumentals reforçades: més hores per a les llengües (valencià i castellà), matemàtiques i ciències.

14

-Educació ciutadana: substituïda per Educació Cívica i Constitucional. Únicament serà impartida en 2n d'ESO (desapareix la de primària i la de 4t d'ESO)

-Als 15 anys...PRIMERA GRAN DECISIÓ: L'alumne haurà d'escollir, per això, crearan dues branques, una dirigida a la ensenyança del Batxiller i altra destinada als alumnes que hagen decidit fer FP.

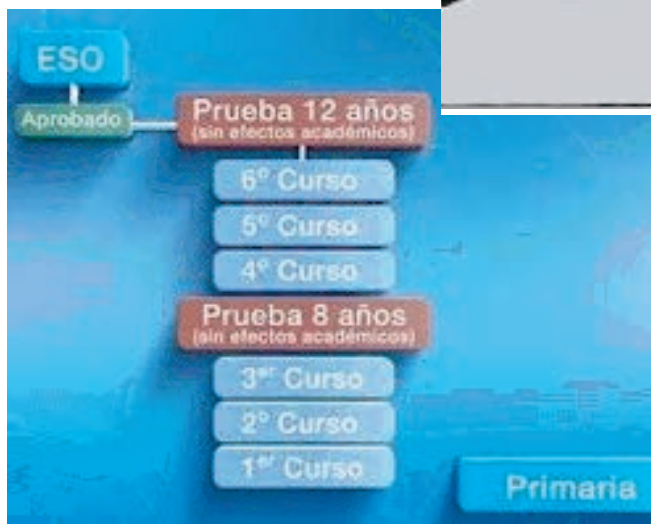
-Batxillerat reduït a 2 modalitats: Despareix la modalitat d'arts.

-Autonomia dels centres: la suficient capacitat per dissenyar i implantar mètodes pedagògics propis.

-La FP: serà substituïda per la FPB (formació Professional Bàsica).

Serà de dos anys complets, considerats educació bàsica, obligatòria i gratuïta.

Isa Gálvez, 1r BATXILLERAT PEV

Un dels aspectes més positiu, serà que tant a l'educació infantil com a primària i secundària es reforçaran les assignatures vehiculars: llengua, idiomes (especialment anglès), matemàtiques i ciències. A més es potenciarà l'ús d'eines de comunicació i informació no només enfocades a millorar l'ús de les noves tecnologies dels alumnes, sinó també dels professors.

També és important que el ministeri pretén millorar el nivell dels alumnes per equiparar-lo al d'altres països europeus. La clau per Wert està en "passar d'ensenyar l'anglès a ensenyar en anglès". El nombre d'hores lectives dedicades a l'aprenentatge d'aquest idioma a secundària també s'ampliarà. A més, s'establirà una segona llengua obligatòria que encara es desconeix.

La nova FP inclourà dues opcions: el grau mitjà i el grau superior. El primer estarà dividit en dos cursos (a més de la iniciació a 4t de l'ESO) en els quals es manté la formació a l'aula, però s'inclouen pràctiques en empreses. Es negociarà amb els agents socials i econòmics per buscar companyies col·laboradores. D'aquesta manera, els alumnes podran completar el seu aprenentatge alhora que inicien la seua primera experiència laboral, i pot continuar la seua formació professional estudiant el grau superior. Aquesta opció estarà composta per dos cursos més que atorgaran a l'alumne el màxim títol.

Pel que sabem de moment, es tracta d'una educació educativa amb revàlides, itineraris i separació per nivells. Una part aquesta separació ens podria semblar bona, ja que dividirem la gent que vol treballar i estudiar d'aquells que volen tot el contrari, i per tant podrien fer les classes més bones, i més amenes i les podrien aprofitar millor.

En resum, pense que aquests aspectes són els més positius, ja que reforcen les assignatures fonamentals, a més de l'anglès, llengua molt necessària per a qual-sevol estudi. Per poder aconseguir un beca serà més complicat, però perquè els que la tinguen hauran de ser bons alumnes, aplicats i que estiguen segurs del que volen fer. També trobem la reforma de 4t de l'ESO, que segons el que vulgues fer, les classes impartides aniran dirigides a un tema o a un altre i es podrà millora la preparació de l'alumnat.

Andrea Giner

K

A El nou govern del PP ha proposat una reforma educativa carregada de proves, revàlides i itineraris. Justifiquen el canvi com una forma de competir de manera sana i de millorar el nivell educatiu i R reduir la taxa d'abandonament escolar, però els resultats seran molt més dramàtics per a les noves P generacions. Passem a analitzar-les.

E Les proves a tercer i sisè de primària, per detectar les dificultats de comunicació lingüística i matemàtiques, només mostraran les deficiències, però no posen mitjans per solucionar-los, que és del que es tracta.

D' Hi haurà una prova final a l'últim curs de l'ESO que serà decisiva per obtenir el graduat. Aquesta prova variarà en funció d'on es vulga accedir, si a Batxillerat o a una FP, ja que aquest últim curs de I l'ESO es convertirà en una "iniciació" al Batxillerat o FP i els alumnes ja hauran començat a triar. E Aquest canvi provocarà cada vegada més la separació entre una classe d'alumnes i altres. I a més, S no sé què pensen fer amb els alumnes que no passen la prova del graduat...

I també al final del Batxillerat hi haurà un altra prova que substituirà la selectivitat, i valdrà un 40 %. Clarament seran avaluacions excloents, de sanció i de control, basades en proves i exàmens freqüents de tipus estàndard que es contradiuen amb una bona educació que forme persones crítiques i amb diversitats, açò només generarà abandonaments.

14 També desapareixerà l'Educació a la Ciutadania a Primària, i passarà a ser Educació Cívica i Constitucional que només és donarà a l'ESO. Només sembla que canvia el nom, però amb el canvi del nom, i de conceptes que es donen a l'assignatura influeixen molt en l'educació, li donen un canvi ideològic a la assignatura. Per exemple eliminen els conceptes de prejudicis socials racistes, xenòfobs, antisemites, sexistes i homòfobs i suprimeixen la paraula "desigualtat", desfigurant del tot el sentit de l'assignatura de ciutadania.

Una altre aspecte és el de l'augment horari de les àrees troncales, però les àrees de matemàtiques, ciències i llengües són les assignatures en les quals l'alumnat té normalment més dificultat i les que un gran percentatge d'alumnes troba "avorrides". Crearà un cansament entre els alumnes i una desmotivació. A banda llevarà hores a altres assignatures que són considerades "poc importants". Però això no és cert perquè moltes optatives com informàtica, psicopedagogia o anglès pràctic serveixen per a molt.

El govern tindrà més poder per fixar i decidir els continguts educatius, fins un 75 %, aspecte que considere molt greu, ja que permetrà "manipular" millor els coneixements que se'ls imparteixen als alumnes.

I un canvi prou polèmic per acabar: es permet el finançament públic a centres que eduquen de forma separada per sexes, sempre que no hi haja una discriminació en l'educació que se'ls ofereix. Sense cap dubte açò és un gran inconvenient, perquè incita a la creació de centres diferenciats per sexe, volent tornar al passat. Es veu clarament reflectida la ideologia conservadora, que frena el desenvolupament i progrés de la societat, i dona suport a l'estancament en el passat.

I aquesta és la proposta articulada de la futura Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa que ha presentat José Ignacio Wert (Ministre d'educació, cultura i esport) al consell de ministres. La nova LOMQE modificarà la LOE del 2006 en un aspecte fonamental, s'avança l'edat en què es creen itineraris que són irreversibles, i amb això es pretén segregar l'alumnat des del tercer curs de l'ESO (14 anys), reduint el tronc comú i convertint la primera orientació cap a la formació professional en una via morta. Fins i tot trobem aspectes de la llei que amenacen amb avançar aquesta segregació al segon curs de l'ESO (13 anys). Contra la tendència més generalitzada als altres països europeus, on la comprensivitat aplega als 16 anys i s'obtenen millors resultats. Per tant, la segregació d'alumnes amb pitjors resultats es traduirà en un ensenyament d'inferior qualitat i menys igualitari.

Míriam Ponce, 1r de BATXILLERAT PEV

ROLE MODELS.

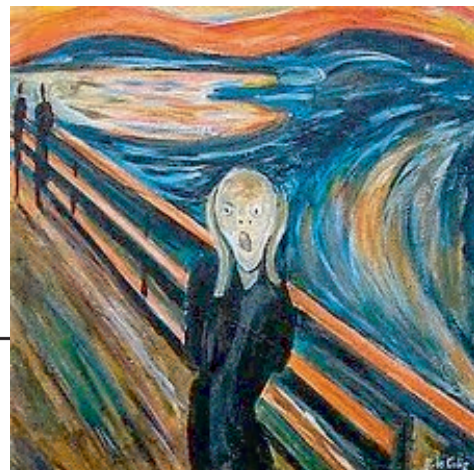
In my opinion, the most important thing is always being yourself. It means that you wouldn't copy the others role model and act like them.

You have to form your own model of life and then, the other's opinion could change a bit your role. However, it is interesting to be original and not to do always what people wants you to do.

In my case, I usually give importance mostly to the ideologies. I think that your role model has to be coherent with your ideology. It means that your role in the life becomes different depending on your political ideas..

The process in the role model becomes different during your life but the most important period of time is the childhood. Your parents are also very important to your personality. Nowadays, my role model is based on the respect to all the people and the solidarity to all the working class and opressed people.

Josep Navarro González, 14-11-12

L'escriptor d'Alfara del Patriarca, Pau Marqués i Bisquert, acaba de publicar en la col·lecció *Barraca* de l'editorial Germania, la seua nova novel·la *Col·loquis de Canet*, un llibre protagonitzat per uns joves estudiants que passen junts un temps de vacances parlant de literatura, que és com dir parlant de la vida, i contant-se històries que podríem englobar dins de diferents gèneres literaris.

P.- Per què has triat Canet d'en Berenguer per a situar el teu llibre?

R.-Necessitava un espai propici a l'oci i l'anècdota, un escenari tranquil i mogut alhora; en aquest sentit un apartament vora mar era ideal. Canet és una platja amb un turisme molt del país i un nom sonor carregat d'evocacions.

P.- Per què una estructura del llibre decameroniana?

R.-La meua pretensió inicial era replegar en una estructura única històries i llegendes arrelades a espais concrets, però vaig enredar-me amb històries llegides o anècdotes viscudes que volia contar. L'estructura del Decameró, amb unes parelles excitades per les confidències era un bon precedent.

P.- Per què l'has dividit en tres parts?

R.-Ambientada en una Setmana Santa, volia fer-la durar tres dies, però el projecte era massa llarg i ambiciós. Llavors vaig deixar-la en dos vespres. La "Invitació a la lectura" retrata el protagonista i introdueix la tercera parella, clau en el desenvolupament de la història marc.

P.- Apareixen homenatges a Boccaccio però també a Dant. Quina és la relació que mantens amb la literatura i la cultura italiana?

R.-Boccaccio representa el model narratiu triat, encara que al llibre es fa referència explícita a un epígon, Antonfrancesco Grazzini. Volia retre un homenatge a aquest darrer autor, de qui vaig fer un treball d'investigació. Dant és un mestre absolut; sóc un assidu lector de la *Divina Comèdia*. Sobre la passió per la cultura italiana cal pensar que sóc llicenciat en Filologia Italiana i, a més, tinc la immensa sort de guiar viatges a la península.

P.- Serà el lector capaç de captar totes les referències literàries i culturals que apareixen en el llibre? Es poden convertir aquestes referències en un entrebanc per al lector que les desconega?

R.-El primer deure de qui escriu és fer-se llegir, però no és menys cert que és el lector qui fa el llibre amb els propis interessos. Tots vivim els somnis, i no necessàriament necessitem que vinga un Freud a contar-nos per què fem el que fem. No importa si es perden detalls, llegir és viure; ja tindrem temps de reflexionar més tard si tenim ganes; llegir és també recordar el que hem llegit.

P.- Com definiries *Col·loquis de Canet*, com un conjunt de relats enllaçats o com una novel·la fragmentada?

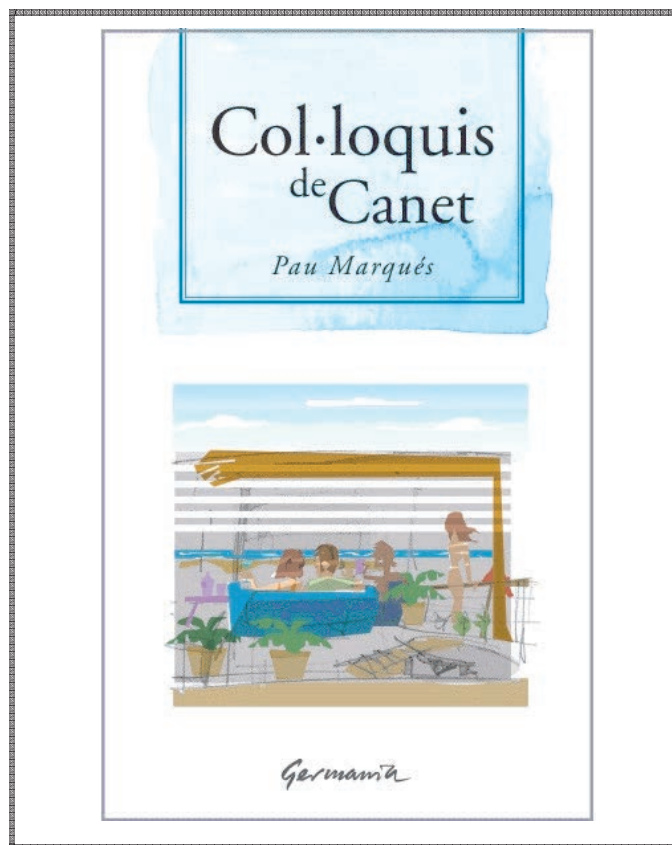
R.- Hi ha una història marc, la de l'Arnau, un etern adolescent que viu tancat en un món que es veurà trasbalsat per la vitalitat de l'Aina. Els relats ajuden a reforçar o qüestionar el debat entre literatura i vida, entre el jo i l'altre.

P.-He trobat que en el llibre has jugat amb els diversos gèneres literaris, per què?

R.-La cosa va anar així, a mesura que integrava relats ben diversos vaig entendre que demanaven tècniques narratives diferents. Finalment, vaig veure que el resultat de tot plegat es podia llegir com un exercici estilístic.

P.- Ets un autor que t'agrada parlar de la realitat pròxima o pel contrari t'agrada mantindre una certa distància amb el present?

R.-La literatura ha de provocar, si és massa pròxima perd vigència, si és massa allunyada es perd en filosofies. L'equilibri és transformar un espai concret, volgutament concret –hi ha el turisme literari–, en un món universal. Passions i pecats, perquè som humans, hi són arreu. Finalment hi ha l'etern dubte de saber què hi ha de biogràfic i què d'inventat.

Ὁ τῆς Εὐρώπης μῦθος

Probablement en la nova sèrie de bitllets en euros anunciada per l'economista italià Mario Draghi, president del Banc Central Europeu, s'incorporarà un retrat de la princesa Europa. En la mitologia grega, Europa, filla del rei fenici Agènor, va ser seduïda pel déu Zeus, metamorfosat en bou, que la va portar fins a l'illa de Creta. El mite va inspirar als antics grecs l'ús del nom de la princesa com a terme geogràfic i per això el nostre continent es diu Europa, perquè a Grècia va començar la nostra civilització, les nostres primeres paraules, la primera democràcia...

La imatge dels nous bitllets, que s'emetran a partir del 10 de gener del 2013, es prendrà d'un gerro de més de 2.000 anys d'antiguitat trobat al sud d'Itàlia i conservat al Museu del Louvre de París. I els seus ulls fenicis ens recordaran cada dia les nostres arrels mediterrànies.

Alumnat de Grec i Llatí de 1r de Batxillerat

Foios, 22 de novembre de 2012

Per això ara és tan profunda la nostra esperança
– en el meu somni, ja contemplada realitat –
d'integrar-nos, en un temps que sentim proper,
salvades la nostra llengua i la nostra història,
en una unitat superior que duu el nom,
obert, bellíssim, d'aquella filla d'Agènor,
que un savi esguard veié prodigiosament passar
de la costa fenícia a les platges de Creta.

Salvador Espriu

Les élèves de 1^oBac ont construit des nuages de mots avec les lectures qu'ils ont réalisé pendant ce premier trimestre. À vous de devinez les titres! T.M

Rebeca Piquer

Gabriela Deyanova

Alvaro Gómez

Arabea Merabahoui

El departament de Dibuix i els alumnes de l'ESO són els autors de la decoració nadalenca de l'entrada del l'institut.
Bones Festes